

Cu ce vă putem servi: carne sau apă plată cu lămâie?

ADINA ZORZINI

O expoziție exclusivistă, adică una la care vegetarienii nu au putut participa (sau dacă au făcut-o va fi fost numai pentru a-și mai lăuda încă o dată fericita alegere în ceea ce privește alimentația), semnată Mircea Suciú, a fost organizată la de-acum binecunoscuta Galerie H'art. „Carne” se numește și, prin lucrările din care e alcătuită expoziția, porcul îi aduce ofrandă omului.

„Carne” amintește de perioada în care, după cum elegant o spune Dan Popescu, „porcul era rege”, perioadă pe care ați ghicit-o deja, a vechiului și de-acum

îngropatului regim comunist. Totodată, „Carne” atinge și implică tangențial și o dimensiune identitară, prin aceea că își trimite privitorii la plimbare, înapoi la vernaculara tăiere a porcului de Ignatul copilăriei.

Porcul se dovedește, în același timp, un subiect-pretext ideal pentru abordarea critică a unei tare adânc înfipte în mentalul omului nou, contemporanul nostru: excesul unei prost înțelese, dar bine aplicate preocupări de sine, care se limitează la preocuparea obsesională a numărării calorilor zilnice și a supravegherii unei digestii greșos de corecte. Generalizând, se poate afirma, cel puțin ca o *intentio operis*, că porcul din expoziția „Carne” înseamnă critica adusă deviațiilor comportamentului alimentar, precum lacto-vegetarianismul sau noile maladii legate de obsesiile unei nutriții bolnăvicioasă de naturiste și scârboasă de degresate. În legătură cu acest aspect, cu titlul de glumiță fistichie a imaginației mele desușuate, așa spune că fiziologia humorală ar trebui poate readusă, prin *trend*, la statutul de coordonată esențială a vieții din cetate; iar cioara friptă cu șofran, repusă în drep-

„Butcher no 1”

turi la masa principelui sau, în cazul nostru, la masa prearafinatului snob, pretins cunoscător al delicatelor culinare.

Dar să revenim la porcinele noastre (cu idei mai serioase și observații aplicate). Sub aspect cromatic, sobrietatea cenușie a măcelarului cu pânțele burdușit, se-nțelege, de carne, contrastează puternic cu roșul și bordeaux-ul cheagurilor desprinse din trunchiul animalului. La nivel mental, șocul produs H'art spectatorului e cu atât mai puternic cu cât, odată ieșit din spațiul galeriei, privitorul se trezește brusc înapoi printre silfidicele siluete amatoare de hrană reciclată: tipii și tipesele consumatori de fiertură de broccoli și apă plată cu lămâie.

Interioarele falanșate ca de alimentară comunistă, în cadrul cărora utilul și eficientul măcelar descris/pictat de Mircea Suciú își desfășoară activitatea, trezesc amintiri neprețuite celor de seama părinților noștri, care, nu mai demult de momentul '89, se organizau sub formă de coadă în spatele, în fața sau pe lateralele alimentarelor, așteptând cu nerăbdare clipa cea mare, a preschimbării bonurilor și cartelelor în Carne. Apoi, pentru a nu-l neglija pe H'art spectatorul adolescentin și inocent, care nu a apucat să trăiască pe pielea lui rafinatul proces al raționalizării hranei și pentru care asemenea mecanisme ale rememorării nu trezesc mai mult decât o vagă senzație de oră de istorie, Mircea Suciú mai inserează pe ici pe colo câte un cântar electronic (apanajul supermarketului autohton), sau câte o scenă din povestea cu *brand*-uirea porcului ori câte o subtilă folie din plastic în care, odată învelită, Carne își păstrează, nu-i așa?, întreaga prospețime.

Abilitatea tehnică a pictorului, aici materializată prin realismul (atenție, nesocialist) al imaginilor, dublată de polisemiile lucrărilor prezente în expoziție, vine să confirme un fapt deja cunoscut amatorilor de artă contemporană și recentă de prin țară, dar și din străinătate: Mircea Suciú nu numai că are talent, dar are și idei!... Or, un artist talentat nu e neapărat un animal biped fără pene și cu unghii late, de negăsit în peisajul autohton, iar unul care să fie și inteligent și să mai și gândească uzându-și astfel prețioasele resurse neuronale, e deja o rarissimă bizareerie. Aceasta nu este o afirmație apodictică, ci una care poate fi supusă demonstrației: e de ajuns să intrați pe *site*-ul www.hartgallery.ro, să priviți ecuațiile vizuale propuse de Mircea Suciú până acum, să înțelegeți interogația la care e supus individul contemporan împreună cu determinațiile sale în fostele expoziții ale artistului și veți spune Q.E.D. (*quod erat demonstrandum*).

Printre chipurile cretinizate ca acela al „malmuței.com” din lucrarea „Confusion”, cu privirea tâmpă și blândă și intelectul pus la naftalină, descriind cu o precizie chirurgicală expresia întipărită în privirea majorității așa-numiților artiști alternativi actuali din România, Mircea Suciú nu mimează gândirea, ci o practică. Bisturiul/scalpelul inteligenței sale – exprimat prin imagini care ți se lipesc de Carne precum angoasa singurătății singurătăților de creier – efectuează o tăietură adâncă pe obrazul ignoranților cu pretenții de artiști, care au impresia că arta este suficientă, dacă e „foarte vizuală, frate!”.